

בבית המשפט העליון

בש"פ 1205/08

בפני: כבוד השופט א' א' לוי

העורר: אהרון אסור (אסוב)

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בנצרת מיום 5.2.08 בב"ש 156/08 שניתנה על ידי כבוד הנשיא מ' בן-דוד

תאריך הישיבה: ו' באדר א' התשס"ח (12.2.08)

בשם העורר: עו"ד חיים משגב

בשם המשיבה: עו"ד אבי וסטרמן

החלטה

בכתב אישום שהוגש לבית המשפט המחוזי בנצרת נטען, כי בחודש ינואר 2008 קשר הנאשם האחר בפרשה זו, יריב פרץ (להלן: פרץ), לבצע עסקה בסם מסוג הרואין. בתאריך 13.1.08, בשעת צהרים, עזב העורר את מקום עבודתו כשהוא נוהג באופנוע, אסף את פרץ, והשניים נסעו לגדר הגבול בין ישראל ללבנון, באזור מטולה. נטען, כי העורר נהג באופנוע מבלי שהיה מורשה לכך, ובתקופה שהיה נתון בפסילה. בשלב כלשהו ירד פרץ מהאופנוע, נכנס למטע, ויצא משם עם תרמיל שהכיל 6 חבילות של סם מסוכן מסוג הרואין, במשקל כולל של כ-3 ק"ג. פרץ והעורר החלו לעשות את דרכם חזרה לכיוון עיר מגוריהם (קריית שמונה), וכאשר הבחינו במחסום שהציבה המשטרה ביציאה ממטולה, הם עקפו אותו, והחלו נמלטים במהירות רבה. בעקבות כך החל מרדף אחר נוסעיו של האופנוע הנמלט עד שאלה נכנסו לכפר יובל. באותו מקום מיהר פרץ להטמין את הסם במקום מסתור, וגם העורר נטש את האופנוע והסתתר, אולם בעקבות סריקות שערכו השוטרים הם גילו את השניים ועצרו אותם.

בגין כל אלה יוחסו לעורר ולפרץ עבירות של עסקה בסם מסוכן, אחזקת סם שלא לצריכה עצמית, הסתייעות ברכב לביצוע פשע, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, שיבוש מהלכי משפט וסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה. במהלך החקירה נטל פרץ אחריות לאירועים, בעוד שהעורר התגונן בטענה כי אסף טרמפיסט שלא היה מוכר לו, ועל כן אין לו זיקה כלשהי לעבירות שיוחסו לו. באשר לכריחתו מהשוטרים, טען העורר כי חשש להיתפס הואיל ונהג ללא רישיון ובזמן פסילה.

בבואו לדון בבקשת המשיבה למעצרו של העורר עד תום ההליכים, הצביע בית המשפט המחוזי על פרכות רבות בגרסת העורר, ולמעשה גם העורר שוב אינו חולק על כך שלא אמר אמת בכל הנוגע להיכרותו עם פרץ וקשריו עמו. התמונה המצטיירת היא אפוא שהעורר לא נקלע לזירה במקרה, אלא כתוצאה ממחשבה ותכנון מוקדם, ועל כן יש בסיס לחשד כי היה לו גם היה לו חלק בעבירות הסמים. מנוסתו מהשוטרים רק מחזקת חשד זה. מכאן דעתי, שצדק הנשיא המלומד של בית משפט קמא בקביעתו כי בידי המשיבה ראיות לכאורה להוכחתו של כתב האישום, ועל כן קמות נגד העורר חזקת מסוכנות ועילת מעצר סטטוטורית (סעיף 21(א)(1)(ג)(3) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996.

בא-כוחו המלומד של העורר, עו"ד משגב, סבור כי בית המשפט המחוזי לא בחן כראוי את חלופת המעצר שהציע שולחו, ולהשקפתו הוא נהג כך בניגוד להנחיית המחוקק. אין בידי ההצטרף להשקפה זו. סעיף 21(ב) לחוק המעצרים מורה כי על בית המשפט לבדוק תחילה את שאלת קיומן של ראיות לכאורה, ומשנמצא כי כאלו קיימות הוא לא יורה על מעצר, אלא אם לא ניתן להשיג את מטרתו בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור, שפגיעתם בחירותו של הנאשם, פחותה. כאן המקום להוסיף כי לבחינתה של חלופה מוצעת נוהג בית המשפט להסתייע בשירות המבחן, אולם מכך אין ללמוד כי בכל מקרה יש לבחון חלופה מוצעת, הואיל ולעתים מסוכנותו של נאשם כה בולטת ומרחיקת לכת, עד שברור מראש כי אין בנמצא חלופה ראויה לו זולת מעצר ממש בלבד.

ולעניינו של העורר – בית המשפט המחוזי לא התעלם מחובתו לתת את דעתו לשאלת החלופה. אדרבא, הוא דן בה, אולם ראה עצמו חייב ללכת בעקבות פסיקתו של בית משפט זה, לפיה יש להחמיר בעניינם של עבריינים בתחום הסמים עקב מסוכנותם לציבור, גם על ידי החזקתם במעצר אף בטרם הורשעו בדינם (ראו לעניין זה בש"פ 1098/98 שם טוב נ' מדינת ישראל; בש"פ 1911/01 אבוקישק נ' מדינת ישראל; בש"פ 2567/96 תשובה נ' מדינת ישראל). אכן, מהלכה זו ניתן לסטות בנסיבות חריגות, אולם

נסיבות מסוג זה אינן מתקיימות בעניינו של העורר. אם תוסיף לכך את הסכנה שיצר העורר בדרך נהיגתו שעה שניסה להימלט רכוב על אופנוע, שוב אין ספק כי התרופה היחידה לסכנה הנשקפת מהעורר היא בהחזקתו במעצר ממש, ולפיכך התוצאה אליה הגיע בית משפט קמא, נכונה היא.

אשר על כן, הערר נדחה.

ניתנה היום, ו' אדר א' התשס"ח (12.2.2008).

ש ו פ ט